

1

Hannah Maes scheurde de zak koffiekoeken open en legde hem op tafel.

‘Ik trakteer’, zei ze tegen Bob, Charles en Barbara die luid discussiërend aan de vergadertafel zaten en haar verstoord aankeken.

‘Ah! Geweldig’, zei Barbara Defranq. ‘Ik had nog niet gegeten. Ik lust er wel eentje.’

Ze trok de zak naar zich toe, liet haar hand twijfelend boven de koeken zweven en viste er uiteindelijk een exemplaar met pudding en chocolade uit. Charles en Hannah volgden haar voorbeeld. Maar Bob duwde de zak naar het midden van de tafel en leunde zuchtend achterover, zijn handen over zijn buik gevouwen.

‘Wat is er?’ vroeg Barbara Defranq. ‘Lust jij geen koffiekoeken meer? Je bent anders altijd de eerste om er eentje te pakken.’

‘Ik sta op dieet’, zei Bob wijzend naar zijn buik. ‘Twee dagen per week vast ik.’

‘Vasten?’ Barbara trok haar wenkbrauwen op. ‘Helemaal niks eten?’

Bob boog het hoofd en vouwde zijn handen alsof hij wou gaan bidden.

‘Helemaal juist’, zei hij. ‘Vandaag eet ik niks.’

Zijn antwoord deed Barbara Defranq grinniken. ‘Jij niks eten?’ zei ze spottend. ‘Dat kan ik moeilijk geloven.’

Bob haalde geïrriteerd zijn schouders op en keek Hannah aan.

‘Zat jij niet in Knokke met Koen en de kinderen?’ vroeg hij. ‘Ik dacht dat je pas volgende week terug zou zijn.’

Hannah bracht haar hand naar haar mond en begon nerveus op haar nagels te bijten. Ze was inderdaad met vakantie, maar een telefoontje van de vorige dag had haar terug naar Gent gehaald. Koen was niet gelukkig geweest met haar beslissing en hij werd helemaal boos toen ze hem ’s avonds liet weten dat ze niet terug zou komen. ‘Dat kan niet’, had ze gezegd toen hij haar vroeg om de zaak door te geven aan haar collega’s. ‘Daarvoor is het te delicaat.’

Natuurlijk had Koen begrepen dat er meer aan de hand was dan een delicate case waarbij ze niet gemist kon worden. Hannah had hem van bij het begin duidelijk gemaakt dat ze het niet zag zitten om een hele week bij zijn ouders te verblijven in hun appartement in Knokke. Na een dag was ze al gek geworden en kostte het haar de grootste moeite om beleefd te blijven tegen haar schoonouders. Moniek en Hugo Verberk waren vriendelijke mensen en Hannah was blij dat ze af en toe de zorg voor de kinderen op zich namen, maar ze werkten haar op de zenuwen met hun eeuwige bemoeizucht. Vooral hun commentaar op de manier waarop Koen en zij de kinderen opvoedden, kon ze missen als kiespijn. Toen het telefoontje van Katrien Depierre binnenliep, had Hannah de kans om te ontsnappen met twee handen gegrepen.

‘Kennen jullie Katrien Depierre?’ vroeg ze. Aan de gezichten van haar collega’s zag ze dat deze naam hun niets zei.

‘Depierre is gynaecologe en werkt onder andere in het UZ’, ging Hannah verder. ‘Ze kreeg mijn telefoonnummer van iemand met wie ik al een paar keer heb samengewerkt.’

Bob, Charles en Barbara zaten achterovergeleund in hun stoel met hun benen voor zich uitgestrekt. Ze keken Hannah zwijgend aan.

‘Ik kreeg gisterochtend een telefoontje van dokter Depierre’, zei Hannah terwijl ze een papier uit een blauwe map haalde en voor haar op tafel legde. ‘Ze wou me spreken omdat ze een nogal ongewoon verhaal te vertellen had. We hebben elkaar intussen ontmoet.’

Barbara schoof naar het puntje van haar stoel en trok de zak met koffiekoeken naar zich toe. Ze tilde de ene na de andere koek op, koos ten slotte een exemplaar met glanzend chocoladeglazuur en beet er met zichtbaar genoegen in. Ze begon smakkend te kauwen, veel luider dan ze normaal zou doen. Bob legde zijn handen op zijn oren en maakte een kreunend geluid.

‘Wat is er?’ vroeg Barbara verbaasd. ‘Stoor ik?’

‘Je eet als een varken, Defranq’, mompelde Bob. ‘Kun je nog iets luider smakken?’

Barbara veegde met haar pink het chocoladeglazuur uit haar mondhoeken en keek Bob geamuseerd aan.

‘Van dat vasten word je niet vrolijker, collega’, zei ze. ‘Zeker dat je ermee verder wilt gaan? Van mij mag je stoppen. Ik vind je wel goed zoals je nu bent.’

Grijnslachend sloeg ze op Bobs buik. Hij duwde haar hand geïrriteerd weg en gebaarde naar Hannah dat ze verder moest gaan met haar verhaal.

‘Vertel wat je te vertellen hebt, Hannah’, zei hij kregelig. ‘Dan kan ik aan mijn bureau gaan werken in plaats van naast dit zwijn te zitten.’

Barbara wilde antwoorden, maar Hannah legde haar met een blik het zwijgen op.

‘Bon’, ging ze verder. ‘Kennen jullie Heuvelrust?’

Bob en Barbara schudden het hoofd, maar Charles knikte bevestigend.

‘Dat revalidatiecentrum?’ vroeg hij.

Hannah knikte.

‘Dat klopt’, zei ze. ‘Patiënten kunnen er terecht voor langdurige revalidatie, onder andere mensen die ontwaakt zijn uit een coma en niet voor zichzelf kunnen zorgen. Een van hen is een patiënt van Depierre, een meisje dat gedeeltelijk uit een coma is ontwaakt.’

Hannah wreef met beide handen over haar gezicht, geeuwde zonder een hand voor haar mond te houden en rekte zich uit.

‘Sorry’, zei ze. ‘Ik heb slecht geslapen vannacht.’

Ze keek haar collega’s aan en probeerde tegelijkertijd een nieuwe geeuw te onderdrukken waardoor haar ogen begonnen te tranen.

‘Wat ik jullie ga vertellen, is vertrouwelijk’, zei ze. ‘Het mag voorlopig niet buiten deze kamer gaan.’

Iedereen leunde spontaan wat verder naar voren. Dat ging zo soepel dat het leek alsof ze de beweging hadden afgesproken.

Katrien Depierre had de hoofdinspecteur uitdrukkelijk gevraagd om de informatie vertrouwelijk te houden en pas iets door te geven wanneer ze wisten wat er aan de hand was, maar toen Hannah het verhaal hoorde, besepte ze dat ze dit niet zomaar onder de mat kon schuiven.

De gynaecologe had haar uitgelegd dat ze nog maar een of twee keer in Heuvelrust was geweest. Er was blijkbaar weinig behoefte aan gynaecologen in het revalidatiecentrum en de vrouwen die iemand nodig hadden, verkozen meestal de arts die hen in het verleden al behandeld had. Vorige week donderdag kreeg ze een vraag van de directie om een patiënt te onderzoeken.

Het ging om Dina Lehmann, een meisje van veertien dat een half jaar geleden in Heuvelrust was opgenomen om te revalideren na een verkeersongeluk. Ze was aangereden door een auto toen ze met haar fiets de straat overstak en had een zwaar schedeltrauma opgelopen. Toen ze het ziekenhuis werd binnengebracht, was het niet zeker of ze het ongeval zou overleven. Na urenlange operaties was het de chirurgen gelukt om de druk op haar hersenen weg te nemen, maar ze konden niet verhinderen dat het meisje in een diepe coma geraakte.

Na de operatie kon het meisje niet meer zelfstandig ademen. Al haar normale functies werden overgenomen door machines. De ouders van Dina hadden meteen fel protest geuit tegen het beademingstoestel. Dit deden ze vanuit hun geloofsovertuiging waarbij het niet toegelaten was om iemand kunstmatig in leven te houden. Hannah had gevraagd om welke geloofsovertuiging dit ging, maar de gynaecologe had het antwoord schuldig moeten blijven.

‘Ik heb die ouders nog niet gesproken’, had Katrien Depierre Hannah duidelijk gemaakt. ‘Al wat ik weet over de voorgeschiedenis, heb ik uit tweede hand. Volgens Frans Doornaert, de directeur van Heuvelrust, hangt de familie een streng geloof aan en mag er niet van hun principes worden afgeweken. Volgens Doornaert is de vader zelf een priester of op zijn minst een belangrijke figuur in de kerk waar ze lid van zijn.’

De eis van de ouders werd niet ingewilligd. Vier dagen na de operatie hadden de chirurgen echter beslist om Dina van de beademing te halen. Ze wilden controleren of het meisje zelfstandig kon ademen. En tot ieders verbazing was Dina Lehmann daarin geslaagd, hoewel er verder weinig aan haar toestand veranderde.

‘Ze zweeft tussen wat we een vegetatieve staat noemen en een minimaal bewustzijn’, had Katrien Depierre uitgelegd. ‘Ze heeft haar ogen open, maar ze lijkt zich niet bewust van de omgeving rond haar. Ze reageert niet op pijn of andere prikkels.’

‘Ze is dus een plant’, had Hannah droog opgemerkt waarop de gynaecologe instemmend had geknikt en gezegd: ‘Als je het zo wilt noemen, ja.’

Na twee weken in het ziekenhuis was Dina Lehmann genoeg hersteld om opgenomen te worden in Heuvelrust waar ze gespecialiseerd waren in de behandeling van dit soort aandoeningen. Maar de ouders hadden zich opnieuw verzet.

‘Ze weigeren de speciale behandeling voor mensen die in coma hebben gelegen. Bovendien willen ze ook niet dat de verpleging hun dochter wast’, had Katrien Depierre uitgelegd. ‘Een verpleegster vertelde me dat de moeder van Dina elke ochtend naar de

instelling fietst om haar dochter te wassen. Als ik het goed begrepen heb, moet ze meer dan een uur fietsen. Ze komt tussen vijf en halfzes aan en vertrekt om zes uur weer naar huis, want daar wachten naar het schijnt tien andere kinderen.'

'Tien kinderen?' Hannah had de gynaecologe verbaasd lachend aangekeken. 'Met Dina erbij zijn dat er elf... Wie heeft in deze tijd nog zo veel kinderen?'

De twee vrouwen hadden elkaar met een scheve glimlach aangekeken en Katrien Depierre had Hannah verteld dat de moeder blijkbaar heel bijzonder was. Volgens de verpleging droeg ze rokken tot op de grond en een kapje op haar hoofd. Ze sprak nooit, niet tegen de verpleging of de dokters, maar ook niet tegen haar dochter. Volgens de verpleegsters was het zelfs niet duidelijk of ze wel kon praten. Wanneer de mensen bij Heuvelrust iets te zeggen hadden, moesten ze de vader erbij roepen. Hij was blijkbaar de enige van het gezin die het woord mocht voeren.

'En waarom hebben ze jou bij haar geroepen?' had Hannah gevraagd. De gynaecologe had haar handen op de tafel gelegd en diep ingeademd voor ze antwoordde.

'Dina Lehmann is zwanger', had de gynaecologe geantwoord.

Hannah had Katrien Depierre fronsend aangekeken en gevraagd om te herhalen wat ze haar net had verteld.

'Dina Lehmann is zwanger', had de gynaecologe bevestigd. 'Dat hebben we vorige week donderdag vastgesteld. We weten nog niet exact hoe lang ze in verwachting is, maar ik vermoed dat de foetus toch al een paar maanden oud is.'

Het was muisstil in de vergaderruimte toen Hannah klaar was met haar verhaal. Bob, Barbara en Charles waren gestopt met eten en hadden naar Hannah geluisterd zonder haar ook maar één keer te onderbreken.

Barbara Defranq was de eerste die haar mond opendeed.

‘Hoe kan iemand die in coma ligt, zwanger zijn?’ vroeg ze.

Hannah maakte een gebaar met haar handen om aan te geven dat ze het ook niet wist.

‘Dina Lehmann is blijkbaar geen uitzondering’, antwoordde ze. ‘Er zijn gevallen bekend van vrouwen die in coma geraken tijdens hun zwangerschap en een perfect normaal kind op de wereld zetten. Sterker nog, er zijn vrouwen die zwanger geraken als ze al in een coma liggen en uiteindelijk bevallen.’

Toen Hannah de vorige avond was thuisgekomen, had ze met een het internet afgeschuimd naar soortgelijke gevallen. Ze had niet lang moeten zoeken om cases te vinden van vrouwen die in coma lagen, verkracht werden en zwanger bleken. Meestal werd de zwangerschap afgebroken, maar daarvoor was het volgens Katrien Depierre waarschijnlijk te laat bij Dina Lehmann.

Barbara leunde voorover, haar ellebogen op de knieën.

‘Hoe lang is dat meisje zwanger?’ vroeg ze.

Hannah schudde haar hoofd.

‘Dat weten ze nog niet’, zei ze. ‘Het meisje moet naar het ziekenhuis worden gebracht voor verder onderzoek.’

Dina Lehmann zou de rest van haar zwangerschap in het universitair ziekenhuis moeten blijven zodat ze constant kan worden

opgevolgd. Het zou veiliger voor haar en de baby zijn als ze permanent aan een monitor lag.

Bob legde beide handen op tafel en zuchtte diep.

‘Dit is ziek’, zei hij. ‘Dit is *fucking* ziek. Hoe oud zei je dat het meisje was?’

‘Veertien’, antwoordde Hannah.

Ze stond op, zette haar twee handen in haar onderrug en boog naar achteren om de spanning te verlichten. ‘Nu weten jullie waarom ik teruggekeerd ben uit vakantie. Ik wil zo snel mogelijk weten wat er aan de hand is. Zelfs als blijkt dat ze al voor het ongeval zwanger was, wil ik nog weten wie de vader is. Dina Lehmann is tenslotte nog maar veertien. En als het in Heuvelrust gebeurde, is ze verkracht. Als comapatiënt kon ze geen toestemming geven tot welke seksuele handeling dan ook.’

‘Ik ken niet veel van zwangere vrouwen,’ zei Charles, ‘maar moet je zoiets niet zien? Hoe kan het dat het nu pas ontdekt is?’

Hij kromde zijn hand en maakte een gebaar over zijn buik om een zwangere vrouw uit te beelden.

‘Ik kan het me ook moeilijk voorstellen,’ antwoordde Hannah schouderophalend, ‘maar naar het schijnt, is het niet abnormaal. Je ziet niet altijd dat een vrouw zwanger is.’

‘Kijk jij nooit naar televisie, Charles?’ vroeg Barbara geamuseerd. ‘Er is een programma over vrouwen die niets eens wisten dat ze zwanger waren. Die vertellen ook altijd dat niemand iets had gezien...’

‘Houd er rekening mee dat de moeder van Dina Lehmann haar dochter elke dag zelf wast en dat de verpleging haar niet naakt

mag zien’, onderbrak Hannah haar collega. ‘Volgens Depierre had niemand bij Heuvelrust in de gaten wat er aan de hand was. De mensen aan wie ze het verteld heeft, waren naar het schijnt met verstomming geslagen.’

De gynaecologe had Hannah verteld dat de zwangerschap was ontdekt toen Dina’s gezondheidstoestand op een dag sterk was achteruitgegaan. Ze kreeg een hartstilstand en de dokters en verpleging hadden tijdens de reanimatie gezien dat haar buik licht gezwollen was. Ze vermoedden dat er iets aan de hand was met haar spijsvertering tot een verpleegster lachend opperde dat het meisje wel zwanger leek. De dokter had het voor alle zekerheid laten testen.

Toen de resultaten van het bloedonderzoek binnenkwamen, hadden ze er een gynaecologe bij geroepen. Katrien Depierre had geprobeerd om in te schatten hoe oud de foetus was, maar kon er geen tijd op plakken. Het was mogelijk dat hij kleiner was dan bij een normale zwangerschap omdat Dina Lehmann geen speciale voeding had gekregen en haar lichaam ook niet meer normaal reageerde.

Hannah leunde met haar twee handen op de tafel en keek haar collega’s aan.

‘Ze weten bij Heuvelrust intussen al meer dan vier dagen dat Dina Lehmann zwanger is’, zei ze. ‘Volgens Depierre zitten ze erg verveeld met de zaak. De ouders van het meisje hadden namelijk uitdrukkelijk gevraagd om geen mannelijk personeel in de

kamer van hun dochter toe te laten. Zelfs tegen mannelijke dokters hadden ze bezwaren.'

'En nu is hun dochter zwanger', mompelde Bob. 'De ironie...'

'Heuvelrust wou een intern onderzoek voeren voor ze de politie verwittigden', ging Hannah verder. 'Ze willen koste wat het kost hun goede naam bewaren en een schandaal vermijden. De directie is er naar het schijnt zeker van dat het personeel onschuldig is, maar Depierre wou Dina Lehmann zo snel mogelijk in het ziekenhuis krijgen om haar grondig te onderzoeken.'

'En ze was slim genoeg om ons te verwittigen', zei Bob. 'Hoe gaan we verder?'

Hij roffelde met zijn vingers op de tafel, duwde zijn stoel naar achteren en stond ook op.

'Ik heb over een uurtje een afspraak met de directie en de ouders van Dina Lehmann', zei Hannah met een snelle blik op haar horloge. 'Omdat het nogal delicaat is, ga ik alleen. Ik stel voor dat jullie intussen controleren of Heuvelrust al eerder met dit soort zaken te maken kreeg.'

'Zeg je nu dat de ouders van Dina Lehmann nog niet op de hoogte zijn?' vroeg Bob verbaasd.

Hannah knikte bevestigend.

'Dan wens ik je veel succes', zei hij. 'Ik ben blij dat ik er niet bij moet zijn als ze te horen krijgen dat hun plant straks een kleinkind baart.'

2

‘Kan ik eerst even bij Dina Lehmann langsgaan?’ vroeg Hannah aan Frans Doornaert, de directeur van Heuvelrust. De man tuitte zijn lippen een paar keer en hield zijn hoofd schuin waardoor hij in Hannahs ogen op een nerveuze kip leek. Hij maakte met zijn handen enkele kleine gebaren in de lucht en legde ze dan op zijn hoofd waardoor het leek alsof hij een helm droeg.

‘Is dat nodig?’ vroeg hij. ‘U weet dat ik die hele affaire eerst zelf wou onderzoeken voor ik er politie bij betrok.’

De ontvangst in Heuvelrust was tot nu toe eerder koel geweest en Frans Doornaert had openlijk aangegeven dat hij niet gelukkig was met haar komst. Hannah keek de man met een meewarige blik aan. Ze had hem eerder al duidelijk gemaakt dat hij het recht niet had om een zaak als deze te verzwijgen voor de politie.

Hij zuchtte een paar keer diep, maar nam dan toch de telefoon en toetste een paar cijfers in. Hannah hoorde hem vragen of iemand van de verpleging kon langskomen.

‘Ze komen u halen’, zei hij korzelig. ‘Ik verwacht de ouders elk moment, dus maak het niet te lang. Ze vinden het niet prettig wanneer hun dochter bezoek krijgt.’